

Phan Nhật Nam - Ngoại giao giảo trá

24/5/2022

Tổng thống Joe Biden và Thủ tướng CSVN Phạm Minh Chính ngày 12 Tháng Năm 2022
(Ảnh: Cổng thông tin điện tử Chính phủ)

Dẫn Nhập:

Ngày 14 Tháng Năm 2022, báo chí nhà nước cộng sản ở Việt Nam đồng loạt chạy tin “Thủ tướng Phạm Minh Chính ‘tiếp’ Ngoại Trưởng Blinken hôm 13 Tháng Năm 2022 tại trụ sở Bộ Ngoại Giao Mỹ! Tuy nhiên video clip của đoạn tin trên cho thấy, Thủ Tướng Chính và đoàn tùy tùng “chờ gặp” Ngoại Trưởng Mỹ. Trong khi chờ đợi chủ nhà (Ngoại Trưởng Mỹ) đến để được “thủ tướng ta tiếp” thì Chính có dịp nói chuyện kiểu trong nhà với mấy tay em trong phái đoàn (khổ thay lại trụ sở Bộ Ngoại Giao Mỹ có đặt máy ghi âm và thu hình) nên máy thu âm, lấy hình rõ lời Chính trong cơn đặc chí theo thói trong các buổi chén thịt chó ở nhà..

“Rõ ràng, sòng phẳng, mẹ nó, sợ gì đâu!” Câu nói “quán triệt” đủ tính chất vô sản chuyên chính của người đứng đầu chính phủ cộng sản Hà Nội. Viên Bộ trưởng Tô Lâm, kẻ nổi tiếng nhờ ăn miếng thịt bò dát vàng 1975 đola hồi Tháng Mười 2021, món bò mà Lâm ăn nay được gọi là “bò cộng sản”, hứng chí rống tiếng cười phụ họa lời vàng ngọc của Thủ trưởng Chính và thêm nhận xét: Phó Cố Vấn An Ninh Quốc Gia Mỹ dưới thời Tổng Thống Trump là Matthew Pottinger chỉ là một “thằng” này nọ! Tuy nhiên, lời ăn tiếng nói với cách du thủ, du thực của Thủ tướng Chính, Bộ trưởng Lâm, những đại diện cao nhất về ngoại giao, hành chánh, quân sự của nhà nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam không phải là mục tiêu của bài viết này. Chúng tôi muốn nói tới một vấn đề khác, sẽ nói rõ ở phần sau.

#1-Một: Ngoại giao rau má

Hơn mười mấy năm ở tù cộng sản nơi Miền Bắc sau 1975, tác giả bài viết đã bị giam 10 năm ở vùng Thanh Hóa. Địa danh này nổi tiếng từ chiến tranh Pháp-Việt Minh (1946-1954) với hệ thống trại giam Lý Bá Sơ qua thành tích “vào Lý Bá Sơ coi như không có ngày về”. Sau 1975, vùng này với hệ thống trại giam được cải danh, Lam Sơn, Thanh Phong, Thanh Cẩm... là những trại mẫu để giam tù người Nam: Đại Úy Biệt Kích Nguyễn Hữu Luyện; Linh Mục Nguyễn Hữu Lễ, Nguyễn Văn Lý...

Thời gian dài 10 năm cho cơ hội biết người và việc của, từ Thanh Hóa: Thanh Hóa ăn rau má, phá đường rầy! Đám tù người Nam dần hiểu giá trị của dân Thanh Hóa qua nỗi canh rau má “đột xuất” và thành tích “phá đường rầy”. Thế nào là “phá đường rầy”, tức là “ta” cứ ngang nhiên mang cuốc, xẻng đục, búa lên đường xe lửa xuyên Việt. Đá ta gánh về xây nền, làm nhà; sắt đường rầy, gỗ tà-vẹt, đinh ốc.. ta tháo tất! Ngoài thành tích “ăn rau má, phá đường rầy”, Thanh Hóa còn lừng danh trong thể thao với kỹ thuật

“Đá (như) Thanh Hóa” tức là đá thế nào miễn trái banh vào khung thành đối phương – nghĩa là trước khi đá trái banh ta phải có “khả năng/kỹ thuật” làm cho đối thủ không đá được – tức là đá vào chân của chúng nó.

Kỹ thuật “đá như Thanh Hóa” không chỉ phổ biến, đề cao riêng ở vùng Thanh Hóa mà hình như đã được lan rộng, thực hiện lên cả nước nên đưa đến hệ quả: Gần đây, trong trận đấu vòng loại ngày 25 Tháng Ba 2022 tranh giải World Cup tại Nhật, giới cổ động viên người Việt (bao gồm du học sinh và thành phần đi lao động tại Nhật) đã có cách biểu lộ sự yểm trợ quá độ, và quá khích khiến giới chức an ninh trận đấu, cảnh sát Nhật phải can thiệp và báo chí Nhật phê phán chê trách.

Tóm lại, địa phương Thanh Hóa đã nêu cao ý chí của “đảng và nhân dân Việt Nam anh hùng” qua thành tích “ăn rau má/phá đường rầy” và “đá như Thanh Hóa”. Thủ Tướng nhà nước CHXHCNVN Phạm Minh Chính với câu nói để đời: Rõ ràng, sông phẳng, mẹ nó, sợ gì đâu!” là một phản ảnh đúng đắn và chính xác nhất của một nền “ngoại giao rau má”. Người Việt hải ngoại gốc người Miền Nam quả thật chưa biết cách phản ứng vì thực tế lịch sử đã cho thấy: Chính sách trung lập/Không theo bên nào (Cộng sản hay Tư Bản) trong giai đoạn chiến tranh lạnh (1954-1990) thoát thai từ Hội Nghị Băng Đung, Nam Dương (1955) là MỘT ĐIỀU KHÔNG TƯỞNG. Vì sau đó chính Nam Dương là diễn trường đẫm máu giữa chính quyền của Tướng Suharto tận diệt đảng cộng sản Nam Dương theo chủ trương của Mao. Và Ấn Độ là nạn nhân của cuộc xâm lăng 1962 từ Bắc Kinh, dẫu Thủ Tướng Ấn Nehru có những liên lạc cá nhân chặt chẽ với Châu Ân Lai và Mao Trạch Đông nơi Bắc Kinh.

Vậy, chính sách ngoại giao rau má “Rõ ràng, sông phẳng, mẹ nó, sợ gì đâu!” của Thủ Tướng Chính là những gì? Chúng ta qua phần thứ hai cũng với một người cộng sản, tuổi

bằng cỡ Chính, bằng cấp ngang nhau, nhưng có thể chưa (dám) chửi thề trong công tác ngoại giao, hoạt động chính trị như Thủ Chính.

#2- Hai: Ngoại giao cò đuôi chó

Tiến Sĩ Cù Huy Hà Vũ, người nổi tiếng do bị bắt trong ngày 5 Tháng Mười Một 2010 vì cáo buộc tội “Tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCNVN”; ngày 4 Tháng Tư 2011 bị kết án bảy năm tù giam và ba năm quản chế tại địa phương; nhưng đến ngày 7 Tháng Tư 2014, Vũ “bất ngờ” được thả tự do và đến thẳng Hoa Kỳ cùng vợ với lý do chữa bệnh. Việc Vũ bị tù do tội danh gọi là “chống đối nhà nước Hà Nội” cũng không phải là nội dung của bài viết này.

Nhưng bởi hôm nay, Tháng Năm 2022, Tiến Sĩ Vũ có bài viết đề ngày 18 Tháng Năm 2022 phổ biến trên hệ thống Đài VOA: [‘Không chọn bên’: Chính phủ Việt Nam đi ngược Hồ Chí Minh?](#). Ý bài báo của Vũ muốn phê phán Chính: “Đây không phải là lần đầu Thủ Tướng Chính bày tỏ lập trường “không chọn bên”. Mà ngày 15/12 năm ngoái, khi phát biểu chỉ đạo tại Hội Nghị Ngoại Giao Việt Nam lần thứ 31, Thủ Tướng Chính cũng đã nhấn mạnh: “Tinh thần đảng và nhà nước cộng sản là ‘không chọn bên’ mà chọn lẽ phải lớn của thời đại là hòa bình, hữu nghị, hợp tác và phát triển.”

Như thế là thế nào? Chẳng lẽ nhà nước Hà Nội hôm nay đã trở nên tốt hay xấu hơn chẳng? Và thế nào gọi là “đi ngược (đối với) HCM”. Vậy HCM đi làm sao? Đi với ai? Để làm gì? Bài nhận định hôm nay nói cho rõ vấn đề: Ngoại giao của đảng và nhà nước cộng sản Hà Nội là những thứ, loại gì qua lời Tiến Sĩ Vũ phê phán Thủ Tướng Chính?

Cù Huy Hà Vũ sinh năm 1957 tại tỉnh Hà Tĩnh, có bằng tiến sĩ luật, thạc sĩ văn chương, hội viên Hội Mỹ Thuật Việt Nam, và là nhân vật bất đồng chính kiến với nhà nước Hà

Nội. Ngày 5 Tháng Mười Một 2010 do bị cáo buộc với tội danh “Tuyên truyền chống Nhà nước CHXHCNVN”; đưa ra tòa ngày 4 Tháng Tư 2011, Vũ bị kết án bảy năm tù giam và ba năm quản chế tại địa phương; nhưng đến ngày 7 Tháng Tư 2014, Vũ “bất ngờ” được thả tự do và đến thẳng Hoa Kỳ cùng vợ với lý do chữa bệnh.

Dư luận thế giới và trong nước chú ý đến Vũ sau khi đệ đơn kiện thủ tướng đương nhiệm lúc ấy là Nguyễn Tấn Dũng. Vụ kiện không thành do tòa án cộng sản VN “không cho phép thụ lý đơn kiện thủ tướng”. Là luật sư (dầu) không được hành nghề, tất nhiên Tiến Sĩ Vũ phải hiểu: Kiện Thủ Tướng Dũng là một việc vô bổ/vô ích, và thật sự vô nghĩa! Bởi tội danh lớn nhất, nghiêm trọng nhất của Nguyễn Tấn Dũng là thuận để tổ hợp công ty người Hoa khai thác quặng bauxit nơi Cao Nguyên Trung Phần. Kế hoạch đã phá hủy toàn bộ hệ sinh thái triệu năm của vùng Đồng Nai Thượng, đe dọa xuống vùng hạ lưu với họa “bùn đỏ”! Nhưng khi Bộ Chính trị/Ban Chấp hành Trung ương họp luận tội (thiệt sự) của Dũng thì Dũng ung dung trả lời: Bauxit là một “chủ trương lớn” của Bộ Chính trị đã chuẩn y, là thủ tướng tôi chỉ việc thi hành!

Nhưng tại sao năm 2010, Cù Huy Hà Vũ đưa đơn kiện Dũng?! Muốn hiểu rõ chuyện ngày trước (Vũ kiện Dũng) và chuyện hôm nay (Vũ phê phán Chính), chúng ta cần đề cập một sự kiện: Tình trạng đấu đá đưa đến thanh toán, tàn sát nhau giữa đám nhân sự cầm quyền cao nhất của đảng và nhà nước cộng sản/Cộng sản VN. Sự kiện này có nhiều nguyên nhân, nhiều cách biểu hiện nhưng chung nhất là mục tiêu tranh giành quyền lực và quyền lợi căn cứ trên phân liệt địa phương, dòng tộc mà giới cầm quyền cộng sản VN là tập đoàn thực hiện toàn diện, triệt để nhất. Sự kiện không phải chỉ hôm nay, tại thế kỷ 21.

Mầm mống chia rẽ, tranh chấp, giành giật quyền lực, tài lực đã có sẵn từ thế kỷ 16, 17, 18, 19... kéo dài tận hôm nay cũng không ra ngoài những trung tâm quyền lực: “Thanh Nghệ-Tĩnh/Đồng Bằng Sông Mã”; Hà Nam Ninh-Hà Nội-Hải Phòng của Đồng Bằng Sông Hồng! Chiến tranh từ những năm 1945, 1946, 1960, 1968, 1972, 1975... với hiện tượng đấu đá, sát hại nhau giữa những kẻ cầm quyền/thành phần cộng sản cầm quyền mở rộng xuống miền Trung, vào miền Nam càng đậm thêm tính bi kịch của giới cầm quyền người Việt, cụ thể giới lãnh đạo thuộc đảng cộng sản do phân liệt bởi tính chất địa phương, dòng họ. Tất cả thể hiện yếu tố “chậm tiến” của những xã hội kém mở mang về kinh tế-khoa học-kỹ thuật-văn hóa. Muốn nói rõ về vấn đề có tính lịch sử-xã hội-văn hóa lâu dài này phải có một loạt bài khác vào dịp khác.

Trở lại vụ Cù Huy Hà Vũ kiện Nguyễn Tấn Dũng năm 2010 chỉ là màn giáo đầu của cánh cộng sản Bắc Kỳ muốn chuẩn bị để hạ Nguyễn Tấn Dũng, thuộc cánh cộng sản người Nam. Bởi có gan bằng trời, nếu không có những “chống lưng” có thực lực ở Hà Nội, Hà Vũ cũng không vô cớ và vô ích khởi kiện nhân sự có quyền lực (thực) là thủ tướng đương nhiệm Nguyễn Tấn Dũng. Cho dầu Vũ là loại “thái tử đảng” cao cấp do cha đã là Bộ trưởng nông nghiệp, văn hóa, hội đồng bộ trưởng Cù Huy Cận từ những ngày đầu tiên 2 Tháng Chín 1945 đến 1984, 1987; cậu (anh ruột của mẹ) là (Ngô) Xuân Diệu là thi sĩ công thần hàng đầu chế độ chỉ sau Tố Hữu.

Với thành phần lý lịch vững chắc như thế cũng chưa đủ để Vũ “bất ngờ” được thả tự do và đến thẳng Hoa Kỳ cùng với vợ với lý do chữa bệnh trong năm 2014. Có nhiều lý do đưa Vũ từ nhà giam Thanh Hóa đi thẳng đến Mỹ, nhưng hôm nay lần Vũ ra tay chỉnh sửa Chính giúp cho chúng ta thấy ra – Thấy rất rõ: Chính sách ngoại giao “CỎ ĐUÔI CHÓ TỪ THỜI HCM”.

Ngày 12 Tháng Năm 2022, Tổng Thống Biden chính thức tiếp Thủ Tướng Phạm Minh Chính tại Bạch Cung. Trong dịp này Thủ Tướng Chính bày tỏ lập trường gọi là “không chọn bên – Không tư bản/Không cộng sản.”. Vũ nhắc thêm sự việc: Ngày 15 Tháng Mười Hai năm ngoái, phát biểu chỉ đạo Hội Nghị Ngoại Giao Việt Nam lần thứ 31, Thủ tướng Chính nhấn mạnh: “Tinh thần là Nhà nước Hà Nội không “chọn bên” mà chọn lẽ phải lớn của thời đại là hòa bình, hữu nghị, hợp tác và phát triển.” Cù Huy Hà Vũ tiếp phân tích phát biểu của Thủ Tướng Chính trong bối cảnh thế giới đang có hai vấn đề nổi bật.

1/Thứ nhất, Trung Quốc càng ngày càng tỏ ý quyết đánh chiếm nốt quần đảo Trường Sa của Việt Nam sau khi đã chiếm toàn bộ quần đảo Hoàng Sa của VNCH vào năm 1974, và một phần quần đảo Trường Sa vào năm 1988. Thế nên, VN phải liên minh quân sự ngay với Mỹ để bảo vệ lãnh thổ quốc gia, nhất là khi Mỹ đã “xoay trục” về Châu Á-Thái Bình Dương.

2/Thứ hai, Nga xâm lược Ukraine. Tại Đại Hội Đồng Liên Hợp Quốc, đại diện Hà Nội hai lần bỏ phiếu trắng về nghị quyết lên án Nga và bỏ phiếu chống nghị quyết trục xuất Nga khỏi Hội Đồng Nhân Quyền, như thế, Việt Nam đã chọn vào phe với Nga.

Từ chuyện “không chọn bên (nào) hôm nay của Thủ tướng Chính, Hà Vũ đối chiếu với đường lối đối ngoại trước kia của Hồ Chí Minh mà Đảng và nhà nước CS khẳng định luôn trung thành tuyệt đối. Hà Vũ “dạy” Chính qua những bài học lịch sử của Hồ Chí Minh như sau:

1/Trong Thế chiến thứ hai, Hồ Chí Minh đã chọn đứng về phía Đồng Minh để chống phát xít Nhật và thực dân Pháp.

2/Thế chiến thứ hai vừa chấm dứt (1945), Pháp tái xâm lược Việt Nam. Để chống lại Pháp, Hồ Chí Minh đã không ngần ngại đề nghị liên minh quân sự với “các nước dân chủ”.

3/Khi Chiến Tranh Lạnh bắt đầu vào năm 1947 với sự ra đời của học thuyết Truman tập hợp các nước phương Tây chống chủ nghĩa cộng sản trên phạm vi toàn cầu, trước cục diện thế giới mới, Hồ Chí Minh quyết định đưa VNDCCH gia nhập “phe XHCN”, dưới lãnh đạo Stalin. Nhưng vì Liên Xô ở xa, nên Trung Quốc viện trợ quân sự toàn diện cho Việt Nam. Kết quả là với viện trợ quan trọng từ hai đồng minh cộng sản này, Việt Minh đã đánh bại Pháp tại Điện Biên Phủ vào ngày 7 Tháng Năm 1954.

4/Việt Nam Cộng hòa (VNCH) thành hình vào năm 1955 đã mở đầu Chiến tranh Việt Nam, một sự pha trộn giữa một “cuộc chiến quốc tế (Bắc Việt và Mỹ – Đứng ra Mỹ và Trung Cộng) và một cuộc nội chiến (giữa Bắc Việt và VNCH). Để chống lại cái gọi là “Mỹ xâm lược” và thống nhất đất nước, Hồ Chí Minh và các đồng chí của ông đã không ngần ngại tuyên bố “nước VNDCCH là tiền đồn của phe XHCN ở Đông Nam Á” để tiếp tục nhận được từ phía Liên Xô và Trung Cộng.

5/Cuối cùng, kế thừa tư tưởng “chọn (một) bên” của Hồ Chí Minh, ngày 3 Tháng Mười Một 1978, Lê Duẩn, Trường Chinh, Phạm Văn Đồng đã ký với Liên Xô Hiệp Ước Hữu Nghị và hợp tác nhằm thiết lập một liên minh quân sự chống Trung Cộng.

6/Kết luận: Việt Nam chỉ có thể sống sót nếu là đồng minh quân sự ít nhất của một cường quốc hạt nhân. Liên minh quân sự với Mỹ không những là chuyện chẳng đưng mà còn cấp thiết đối với Việt Nam. Mỹ là siêu cường duy nhất có một chiến lược ngăn chặn Trung Quốc bành trướng bằng vũ lực ở Châu Á-Thái Bình Dương.

Quả tình 2014, Luật Sư Cù Huy Hà Vũ hoàn toàn không phải “bất ngờ” mà được đi Mỹ! Tội “chống đối nhà nước CHXHCNVN” chẳng đáng là bao nhiêu so với “công trạng” hôm nay. Bài viết của Tiến Sĩ CHHV như một món quà mở đầu cho nền ngoại giao cỏ đuôi chó khi gió thổi về phía Mỹ.

Hậu từ:

Lời tuyên bố của Thủ Tướng Chính, lời phản bác của Hà Vũ (đối với quan điểm của Chính) chỉ là HAI MẶT CỦA MỘT VẤN ĐỀ – Chính sách ngoại giao của đảng, nhà nước CS Hà Nội từ 1945, 1946, 1954, 1960, 1968, 1973, 1975... 1999 (Hội Nghị Thành Đô) là một chính sách giao hoạt nhất quán sẵn sàng ngã theo bất cứ chiều gió nào để (đảng cộng sản) tồn tại. Không chỉ riêng đảng cộng sản Hà Nội mà Bắc Kinh và Mạc Tư Khoa cũng thực hiện tương tự như thế ở mức độ cao trên phạm vi toàn cầu. Riêng với Người Mỹ/Chính phủ Mỹ không biết có tham dự hoặc tham dự ở mức độ nào trong quá trình dựng nên tuồng hài kịch không mấy ai cười – Nhưng cũng có lắm người tin! Gần đây, Tiến Sĩ Vũ có mặt hầu hết tại những diễn đàn, hội thảo của cá nhân, nhóm cá nhân, đoàn thể, tổ chức truyền thông báo chí Người Việt Hải Ngoại – Người Mỹ/Chính phủ Mỹ có bao nhiêu phần trong vở kịch nhạt này? Quả tình chẳng mấy ai được biết?

Tháng 5, Thời điểm địa ngục ở An Lộc

Năm mươi năm trước, 1972-2022

<https://saigonnhonews.com>